

Truyện Kỳ Trên Quê Nam

Hồ Trường An

CHƯƠNG 1

CÂU CHUYỆN TRONG XÓM TRE

Ông bà Hương Giáo Trần Tấn Giỏi có cô con gái lớn và hai cậu con trai kế. Cô trưởng nữ tên Trần Ngọc Diễm, còn cậu trưởng nam tên Trần Tấn Hên, cậu thứ nam tên Trần Tấn Giàu. Nhà của họ ở Xóm Tre, giáp ranh với chợ Vòng Nhỏ. Hồi còn trứng nước, lũ con của họ ềo ọt. Bà Hương Giáo Giỏi luôn siêng chăm tụng Kinh Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai và hai phẩm Dược Vương Bồ Tát và Phẩm Phổ Môn trong Diệu Pháp Liên Hoa Kinh nên cả ba đều bình an, lại mập mạnh, hồng hào hơn lũ trẻ lối xóm.

Xóm Tre thuộc đất gò, nhưng chung quanh là ruộng trũng. Ở xóm không có sông rạch khe ngòi nào chảy qua nên dân chúng phải đào giếng. Rất may là nhà ông Hương Giáo đầu đất với mé ruộng sau gò, ở đó có giòng rạch nhỏ lượn quanh gò. Lại có thêm ao, bầu, lung, vũng gần đó, nên mỗi khi nước lớn, cả nhà ra đó gánh nước đem về đổ đầy lu, khạp, ảng, bồn... Ông Hương Giáo Thiện sai người bắc chiếc cầu nhũi từ bờ xuống rạch để đàn bà con gái trong nhà ra đó giặt quần áo, hoặc vo gạo, rửa rau hay ngòi câu cá, câu tôm.

Tía của ông hương Giáo Giỏi là ông Tám Vĩnh khá giàu. Trước khi gác đòn dông để cất nhà này thì có một con chồn từ trong bụi rậm chạy ra, bị con chó Phèn chụp được. Ông liền hét gọi người tớ trai tên Bảy Hiệp cứu con chồn, cho thuốc để anh ta xúc lên những vết thương cho nó. Vì bị chảy máu nhiều nên chồn đuối sức. Bảy Hiệp phải đem nó về chòi riêng cho nó dưỡng thương. Mỗi ngày hai bữa, anh ta cho nó uống nước canh cá và uống nước đường để nó mau lợi sức. Sau đó, anh ta cho nó ăn cá lụn vụn, ăn tếp bạc. Khi chồn hoàn toàn bình phục, anh ta mới chịu phóng sanh cho nó.

Ít lâu, Bảy Hiệp về chợ Bình Đông phụng dưỡng song thân. Vì nghèo và không có tiền bạc cùng cơ hội thuận tiện nên anh ta không về Xóm Tre viếng thăm chủ cũ, chỉ lâu lâu nhờ người văn hay chữ tốt viết thơ vãn an chủ mà thôi.

Nhà của ông Hương Giáo Giỏi rất khang trang, gồm 3 hai gian 2 chái, nền đá da qui cao tới ngực. Sân trước và sân sau, ông dành để phơi lúa nên không bày hòn non bộ và các chậu bông kiểng chi hết. Nhưng từ cổng đưa vào sân, ông có trở lối đi rải sỏi vụn, hai bên có trồng cây thông thiên, cây trúc bách diệp, cây trúc đào, cây mộc, cây dương liễu, cây bằng lăng...

Trong nhà, ông bày bàn ghế bằng gỗ cẩm lai, tủ thờ bằng cây gỗ cần xa cừ. Gian bên trái và gian bên mặt, ông bày bộ ngựa gỗ đầy cả tác và trở nước bóng ngời. Hai tủ kiểng cao ba thước áp vào vách tường bên trái và vách tường bên mặt, ông bày những món cổ ngoạn quý giá, những bình pha lê, những món ngoạn hảo bằng ngà, bằng đồng, bằng đá hoa cương. Trong phòng ăn, ông sắm hai tủ cũng bằng kiểng đựng chén bằng sứ Haviland hoặc bằng sứ Limoges.

Cô Hai Ngọc Diễm hiền hậu, da ngăm đen, mặt rỗ hoa mè, nhưng thân hình dong dỏng, sắc mặt diễm đạm, tánh tình hiền hậu. Đã vậy, cô còn giỏi thêu thùa, may vá; luôn cả các món bánh mứt cô đều thạo, cách làm cỗ bàn, cô tỏ ra khéo léo chẳng nhường ai. Nhưng không hiểu sao mãi tới 25 tuổi, cô vẫn chưa có ai đưa mai mối mai tới hỏi cô làm vợ. Ông bà Hương Giáo Giỏi buồn lắm. Ông Hương Giáo Giỏi nhờ làm ruộng trúng mùa, còn bà vợ khéo làm tương, gỏi mắm, xé khô, vừa than củi, vừa gạo đầu mà tiền bạc họ dư muôn, ruộng tới hai trăm mẫu. Cho nên cô Hai Ngọc Diễm được cha mẹ cho học tới bậc Thành Chung ở trường Nữ Học Đường, trước khi cô qua học ở trường Mỹ Ngọc Nữ Công. Còn cậu Ba Tấn Hên và cậu Út Tấn Giàu chỉ học tới năm thứ ba ban Thành Chung rồi bỏ học. Ông bà Hương Giáo Giỏi thất vọng lắm! Tuy nhiên hai cậu đều đẹp trai, mỗi cậu một vẻ. Cậu Ba Hên nghiêm trang, mực thước và đôn hậu; còn cậu Út Giàu thì lém lỉnh, vui tươi, phơi phới. Bởi biết mình chỉ có mỹ mạo mà thiếu sáng dạ nên cậu Ba thủ phận làm ăn, giúp cha mẹ coi sóc ruộng nương, bồi bổ vườn tược, chăm lo việc nhà. Cậu còn trồng ba sào cây thuốc để bán cho các hãng làm thuốc điều trên Sài Gòn, lại trồng thêm ba sào cây đinh hương bán cho các tiệm thuốc Bắc của mấy ông Chệt ở Mỹ Tho và ở Gò Công, Tân An. Còn cậu Út vì ý cha mẹ cứng nên chơi bởi bạt mạng: nào ra chợ Mỹ Tho cùng lũ bạn nhậu nhẹt và vầy cuộc gió trăng với đào đi, nào đi chợ Trung Lương chơi xập xám, mặt chược, nào đi Tân Hiệp vui thú hốt me, đá gà.

Ngày mười tám tháng giêng, tức là sau ngày Tết Nguyên Tiêu 3 ngày, cô Hai Ngọc Diễm qua bên Đạo Thạnh nằm giữa chợ Trung Lương và chợ Bến Chùa để dự đám giỗ của bà thân mẫu thầy Hương Quán Lâm văn Mẹo. Thầy này là tía của cô Tư Ngọc Cơ vốn là bạn thân của cô, học lực chỉ tới năm thứ hai ban Thành Chung mà thôi. Cô Tư Lâm thị Ngọc Cơ vốn không có chị em gái. Trên cô có hai người anh, dưới cô có cậu em út nên cô được tía má cô cưng lắm. Cô lại hiền hậu, xinh lịch, thường được cô Hai Ngọc Diễm dạy các môn thêu thùa, bánh mứt. Trước đó, cô Hai có chủ tâm gán ghép cô Tư cho thành em kế của

mình. Còn ông bà Hương Quán Mẹo cũng chăm cậu Ba Tấn Hên làm giai tể của mình. Bởi vậy ông bà Hương Giáo Giới cho mai mối tới cầu hôn cô Tư Ngọc Cơ cho cậu Ba Tấn Hên. Chính ông Bang Biện Võ Hữu Khỏe ở gần chợ Trung Lương lãnh phần làm mai.

Thấy cô Hai Ngọc Diễm làm bánh thuẫn, bánh da lợn, bánh bò bông và bánh qui để đi đám giỗ bên nhà ông bà Hương Quán Mẹo, bà Hương Giáo Giới sai con Thêm bắt cặp vịt cà cuống, một hũ mắm tôm chà, một chục trứng Bắc Thảo để cô trưởng nữ mình mang theo. Nhưng thay vì sai thằng Hi đánh xe ngựa đưa cô Hai Ngọc Diễm qua bên Đạo Thạnh, bà lại sai cậu Ba cốt để cậu làm quen dần với anh em cô Tư Ngọc Cơ.

Cả một tháng rông, hai cô bạn gái mới có dịp gặp nhau. Cô Tư Ngọc Cơ bảo bạn:

-- Thiệt tình em nhớ chị thất thểu ruột gan, nhưng từ khi đính hôn với anh Ba Hên rồi, em không tiện qua Xóm Tre thăm chị. Em có nghe ở chợ Bến Chùa có đồng cốt bà Chúa Thạch Cơ nói việc quá khứ vị lai hay thần sầu. Em muốn chị em mình sau bữa giỗ chánh đến viếng bả cho biết.

Cô Hai Ngọc Diễm cười thông cảm:

-- Thiệt tình, chị cũng biết em khao khát gặp thằng Ba Hên, nhưng cả hai lại ngại ngùng nên cứ như mặt trời mặt trăng hễ mặt này ló thì mặt kia lặn. Em muốn nhắn nhe nó chuyện gì thì cứ viết thư cho nó, nhưng gửi cho chị để chị chuyển giao cho.

Cậu Ba Tấn Hên chỉ dự buổi giỗ tiên ngay chiều hôm đó, rồi cáo từ trở về Xóm Tre. Còn cô Hai Ngọc Diễm phải đợi sau buổi giỗ chánh vào sáng hôm sau, có thể ngày mới về Xóm Tre vì bà Hương Quán Mẹo quyết cầm cọng cô ở chơi thêm một ngày. Đám giỗ tiên chỉ có vài món sơ sài như gà nấu cà-ri chà ăn với bún, thịt vit luộc ăn với cháo vịt, bầu xào lòng gà, thịt luộc và tôm luộc cuốn rau sống chấm mắm tôm chà. Bữa tiệc chỉ có chừng 10 người bà con, lối xóm. Khuya tới, ông Hương Quán Mẹo sẽ cho lực điền làm heo.

Trước khi cậu Ba Tấn Hên ra về, cô Tư Ngọc Cơ vưng lịnh mẹ, gửi tặng ông bà Hương Giáo Giới một chục cam tàu, một cân hồng khô, một con khô cá sấu, một kí lạp xướng. Riêng cô tặng cậu một bức tranh Đức Quán Thế Âm Bồ Tát, một bức tranh Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát, một chai dầu thơm Pompéa, một hũ dầu sáp cũng hiệu Pompéa. Trước khi lên xe ngựa, cậu ngó dáo dác thấy không có ai, bèn cúi xuống hun hai bên má cô, than thở:

-- Nhớ em thấy mờ!

Cô điểm mặt cậu, cười ngỏn ngoãn:

-- Anh coi có vẻ lù khù mà cũng tình tứ đáo để. Coi chừng em đó!

Cậu dúm cho cô mấy cuốn tiểu thuyết mà cậu vừa mới mua cùng tập thơ mà cậu chép tay, có đóng bìa da và mạ chữ vàng lóng lánh. Cô liền trở về buồng

riêng, mở tập thơ chép tay ra đọc. Toàn là những bài mà cậu đã trang tặng cho cô. Mỗi trang chép thơ, cậu vẽ những khóm hoa, chiếc thuyền trên sóng, đôi thiên nga bơi trên mặt hồ trái gương, cặp uyên ương bên khóm sen hồng, dãy núi dưới vành tà nguyệt, cặp rồng doanh, đôi phụng uốn, hình trúc hóa long, hình cúc hóa phụng... Nét vẽ trang trí thật khéo, thật thạo. Ở trang vẽ cụm mây lành ôm vàng trang sáng có thêm một bài thơ thất ngôn bát cú như sau:

GỎI VỀ ĐẠO THANH

Tin nhận thơ hồng gởi Ngọc Cơ
Mùa xuân hôn phối luống mong chờ
Kể về lưu ánh hương nhung nhớ
Người ở nhìn trời sương phát phơ
Mơ lúc kẻ vai trong nắng ấm
Tuởng khi má tựa dưới trăng mờ
Nhang trầm xin nguyện đêm đêm thấp
Sen ấu chung bầu vện ước mơ.

Cô Tư Ngọc Cơ cảm xúc rưng rưng nước mắt, nghĩ thầm:

-- Người nào lù lì lự lự lại địt ra khói. Còn người yêu của mình tuy lù lì lự lự lại xịt ra thơ thơm phúc ân tình, ân nghĩa. Đọc bài thơ mùi rệu như vậy mà mình không mềm lòng lỏng dạ sao được?

Nhìn gương mặt hạnh phúc của cô Tư Ngọc Cơ, cô Hai Ngọc Diễm buồn quá đỗi. Bởi cô kém sắc, lại học giỏi nên khó có kẻ tìm tới cầu hôn cô. Lẽ nào, một kẻ hiền hậu và giỏi công ngôn dung hạnh như cô mà suốt đời chịu làm gái già trong cái xóm tre trúc chập chùng, đất khô khao chỉ thích hợp với loại cây đình hương và cây thuốc lá cho đàn ông? Lại còn ngặt cho cô về dung mạo, mặt cô chẳng những có rỗ hoa mè mà tóc cô còn cứng như rễ tre. Ông bà mình thường nói:

Những người tóc cứng rễ tre
Mặt rỗ hoa mè, ăn nói khó nghe.

Thiệt ra, cách ăn nói cô Hai rất mềm mỏng, chơn thiệt. Còn nói theo âm sắc thì giọng cô khàn đục, không trong trẻo lạnh lót như giọng đồn bà. Ông bà mình thường nói đó là thú phản thanh; đồn ông con trai mà nói giọng eo éo, còn đồn bà con gái nói giọng ò ò khàn đục thì lỗi số. Đó là trường hợp: thân đồn ông mà đến giọng đồn bà, thân đồn bà mà có giọng đồn ông.

Hôm giỗ chánh, gia chủ làm các món cháo lòng, thịt quay, nem nướng... Ông bà Hương Giáo Giỏi ngồi xe thổ mộ tới dự đám. Xế trưa, cô Tư Ngọc Cơ sắm

đền nhang cùng mâm ngũ quả gồm cam quýt, lựu, ổi, chuối để đưa bạn tới gặp xác cô bà Chúa Thạch Cơ. Xác là một mụ xồn xồn, tuổi cỡ 50 ngoài, mập mạp, cặp mắt thiệt lảng, cái miệng véo von như chim chìa vôi. Khi ngồi đồng, mụ ăn mặc cổ trang Tàu: mào phụng thêu kim tuyến, áo nhiều đỏ thêu trĩ thêu phụng có gắn hạt cườm bằng thủy tinh lóng lánh. Mặt mụ tô trét son phấn hực hỡ.

Bà Chúa Thạch Cơ bảo cô Tư Ngọc Cơ:

-- Nè cô nữ Đạo Thạnh, chuyện chung thân của cô, cuộc vợ chồng của cô rồi đây sẽ xuôi chèo mát mái. Cô chớ nên thắc mắc làm chi. Còn chuyện sanh cơ lập nghiệp của vợ chồng cô sau này, tuy không phát đạt nhiều, nhưng cứ theo ông bà mình dạy thì đại phú do thiên, tiểu phú do cần. Chồng cô chẳng những có số giàu vừa phải, nhưng tánh anh ta cũng biết cần kiệm, chớ không phải như thằng em anh ta hoang phí, xa xỉ đâu.

Bà Chúa dạy qua cô Hai Ngọc Diễm:

-- Nè chị Hai nó à, xin chị nó chớ rầu. Số chị muộn chồng chớ không phải ế chồng đâu. Bởi chị nó đã có đức bổn từ tiền kiếp, lại có đức nghiệp ở đương kiếp thì thiệt thòi về duyên phận sao được? Rồi đây chị nó sẽ rõ. Mai mốt đây chị nó sẽ gặp chuyện lạ, chị nó sẽ thấy rằng phước đức do nghiệp lành. Bởi vì thiên cơ bất khả lậu nên ta không tiện nói nhiều.

Hai cô thiếu nữ tuy không mấy tin tưởng, nhưng cúng tiền rất hậu.

*

* *

Rồi một hôm nọ, cô Hai Ngọc Diễm đi chợ Trung Lương hết hụi chót. Khi cô ra về thì trời mưa lác rác. Cô không tiện ra ngoài đường để đón xe ngựa về Xóm Tre nên vào nhà lồng chợ tránh mưa. Bỗng cô gặp gần bên thót thịt chú Xạch có hai người phụ nữ đang trải chiếu nằm. Một bà già tuổi ngoài 60, ốm tong teo, mặt nhăn nheo, má hóp. Còn cô thiếu nữ kia tuổi độ 16, 17, mặt mũi lem lút, tóc tai dã dượi. Cả hai đều ăn mặc rách rưới, dơ bẩn, hôi hám. Động lòng trắc ẩn, cô hỏi bà già:

-- Thưa bà lão, bà ở đâu tới đây? Bộ không có nhà của gì sao mà phải ngủ ở thót thịt như vậy?

Bà lão thồn thức:

-- Chẳng giấu gì cô. Tui đây là kẻ thất của ông ngoại con nhỏ này. Ông ở Rạch Cát, làm phu khuân vác cho chành lúa của chú Chệt Húng Lùng. Má nó bị chồng bỏ, rồi sau khi sanh nó ra, bị chúng hậu sản mà lia đời. Tui nuôi nó từ khi nó hây còn trứng nước. Sau đó chồng tui lia đời. Hai bà cháu tui dọn qua Xóm Chiếu; tui bán món xôi cuốn bánh phồng để độ nhật và cho nó đi học. Ai dè, tui bị chúng chi không biết, cứ kém ăn mất ngủ, thân thể khô riết nên không đi bán

gánh bán bưng gì được. Ai dè phước bất trùng lai, họa vô đơn chí, xóm tui bị hỏa hoạn. Hai bà cháu quá giang ghe ống đẽ về bên Đạo Ngạn kiếm nhà cô em chồng tui để tạm tá túc, chờ tui mạnh giỏi, sẽ kiếm chỗ khác nương náu. Ai dè con em chồng tui chết trước khi tui tới một tháng. Tui đành ra chợ Trung Lương ăn xin. Còn con nhỏ này đi tìm nhà giàu quanh vùng để làm thuê làm mướn, nhưng không ai biết gốc gác bà cháu tui ra sao, nên nó tìm việc làm không được. Bởi đó, hai ba cháu đành chờ gặp chỗ mưu sinh nên chiều chiều về nhà lồng chợ ngủ thót thít.

Cô Hai Ngọc Diễm lấy năm các bạc, biểu cô gái mua hũ dầu cù là để đánh gió cho bà ngoại cô và một gói Cẩm mạo phát tán trị bệnh cảm cúm cho bà. Sau đó, cô qua gân ga xe lửa Trung Lương, mướn xe thổ mộ đưa hai bà cháu về Xóm Tre, trình bày hoàn cảnh ngặt nghèo của họ cho song thân cô rõ. Ông Hương Giáo Giỏi khen :

-- Thấy người hoạn nạn mà con ra tay cứu vớt thiệt là hạp với cái bổn hoài của tía má vậy.

Bà vợ bảo:

-- Căn nhà chứa cối xay lúa và cối giã gạo cùng mọi nông cụ hãy còn rộng lắm. Để tui sai con Thêm, con Chúc quét dọn rồi kê vạt tre cho hai bà cháu họ nghỉ tạm.

Khi nhà chứa nông cụ được sạch sẽ và được kê giường, trải chiếu, giăng mùng xong thì cô Hai Ngọc Diễm pha nước ấm, lấy khăn bông, khuyên cô gái lau rửa mình mẩy cho bà già Hiệp. Bà Hương Giáo Giỏi lấy bộ quần áo vải ú hầy còn mới cho bà thay. Cô Hai cũng lấy chiếc áo lụa tím và chiếc quần hàng lá môn cùng bộ gương lược tuy rẻ tiền nhưng hầy còn mới đưa cho cô gái, khuyên cô gái nên tắm rửa và mặc quần áo sạch sẽ, chải gỡ tóc tai cho bóng bẩy hơn. Ai dè, sau khi tắm gội, o bế tóc tai, cô gái trở nên tươi mát xinh lịch khác thường. Dù giải nắng dầm sương mà cô không đen; nước da cô chỉ ngăm ngăm thôi, nhưng mịn màng và hồng hào chói lọi, so với cô Tư Ngọc Cơ thì cô đẹp hơn vài phần.

Cô Hai Ngọc Diễm hỏi:

-- Em tên gì ? Thú mấy ? Hồi trước học tới lớp mấy?

Cô gái lễ phép:

-- Thưa cô em là con một của má em, tên em là Ngọc Nga. Nhưng kể theo anh chị bên dòng đích, em thuộc hàng thú bảy. Hồi ở Xóm Chiếu, em học tới lớp nhứt, chỉ đậu bằng tiểu học.

Cô Hai Ngọc Diễm bảo:

-- Vậy là em cũng có học lực khá. Số là người anh nhà bác của chị là Hương Hào Nghĩa có nhà ở cuối xóm. Cặp gái song sanh của anh là Kim Lan và Kim Huệ năm nay được 7 tuổi. Tụi nó chỉ muốn học chữ tới chừng nào biết viết, biết

làm 4 phép toán mới thôi. Em đến đây đúng lúc. Để chị dàn xếp cho em làm gia sư của hai con Kim.

Bà Hương Giáo Giới tán thành:

-- Cháu tới đây thật may cho cháu mà cũng may cho hai con Kim nữa.

Con Chúc vừa khi trời chạng vạng, bưng cho bà già Hiệp một chiếc mâm cây, trên có đặt một thố cháo trắng, một đĩa cá lóc kho tiêu, một đĩa thịt ướp muối chiên vàng, một đĩa dưa cải chua và một chén nước tương đậm ớt. Còn cô gái được mời ăn cơm chung với cả nhà xung quanh chiếc bàn dài đặt giữa phòng ăn.

Thằng Hi thấp đèn mọi nơi trong nhà, rồi báo cáo:

-- Cậu út vừa đi Bến Tranh về, hiện thay quần áo trong buồng, sắp ra ngay.

Cậu Ba Tấn Hên cười:

-- Hôm nay, thằng út mà về đây kịp bữa ăn cũng là chuyện lạ.

Cậu Út Tấn Giàu xuất hiện với bộ pyjama bằng lụa lèo màu hột gà, bảo:

-- Chẳng có gì lạ hết. Em đội mưa về đây cốt là báo tin lành cho chị Hai đó thôi.

Chợt thấy có cô gái lạ, cậu bảo:

-- Để tối nay, em thuật cho cả nhà nghe. Bây giờ em đói bụng quá. Ăn cơm xong rồi hăng hay.

Tại bàn ăn, cậu Út Tấn Giàu nhìn sững cô gái lạ. Chu choa ơi, con nhà ai mà đẹp nồng nàn khỏe mạnh như vậy? Cô ta có mắt sao, mày nguyệt, tóc mun gọn sóng trước trán, da vỏ lựu rậm nắng, thân thể tuy mập mà xinh lại có lưng ong thắt đáy nũ. Cô gái cũng bàng hoàng nhìn cậu út, mắt long lanh ướt rượt. Cậu út cứ lén lút nhìn cô, tâm trí lửng đờ lơ đờ, thái độ như con ốc mượn hồn. Bữa cơm chiều nay gồm có món canh chua cá bông lau nấu với dưa măng, món thịt gà xào sả ớt, món hủ tíu xào với giá sống và tôm thịt có rải ngò thơm, món cá thịt kho chung đem trứng luộc, món sườn nướng ướp củ hành. Thức ăn đã bộn bàng rồi, nhưng cô Hai Ngọc Diễm lại mang lên tô ba khía trộn chanh đường. Nhưng mà ủa lạ! Cậu Út Tấn Giàu cảm thấy thức ăn không có mùi vị gì cả. Đầu óc cậu cứ lờn vờn hình ảnh cô Bảy Ngọc Nga và cái ý định ve vãn cô cho bằng được.

Bữa cơm vừa xong thì cơn mưa dứt hột. Đợi cho khách về buồng riêng, cậu Út Tấn Giàu bảo tía má của mình:

-- Ông bà Cai Tổng Thạnh Diệp Phước Tập ở chợ Bến Chùa có nhờ ông Hương Chủ Thạnh ở Bến Tranh làm mai cưới chị Hai con cho con trai ông là Tú Tài Diệp Phước Hôn. Cho nên con liền về đây báo in cho tía má mừng.

Ông Hương Giáo Giới có vẻ suy nghĩ lung lăm:

-- Tía nghe nói ông bà Cai Tổng Tập lương tro đãi trấu, ăn ở khắc bạc với tá

điền và tôi tớ trong nhà. Đó là nơi thiếu ân đức, làm sao tía má dám làm sui gia với họ cho được?

Bà Hương Giáo Giỏi buồn bực:

-- Con Hai nhà mình kể như quá lứa rồi. Gặp nơi có căn cơ và có con trai khoa bảng thì mình cũng nên định phân duyên nợ cho nó.

Cô Hai Ngọc Diễm can gián:

-- Không được đâu má ôi. Con nghe đồn cậu Tập chơi bời bạt mạng, có con rơi con rớt cả đống. Con về làm vợ cậu chỉ mắc công ghen tương khổ sở mà thôi. Biết đâu cậu tham sắc tham tiền rồi bỏ con bơ vơ nửa chừng?

Cậu Ba Tấn Hên điềm đạ:

-- Mình phải điều tra cho kỹ. Miệng lằn lưỡi mới có nhiều khi sai sự thiệt. Tuy nhiên, mình cũng không nên quá coi thường lời đồn đãi.

Cậu Út Tấn Giàu cười:

-- Con chỉ báo tin cho tía má rõ. Còn việc quyết định chuyện chung thân cho chị Hai là quyền của tía má. Tuy nhiên, người đời thích nói ra, chớ ít ai nói vô, do đó mà hư bột hư đường ráo trội.

Bắt đầu canh một, bà Hương Giáo Giỏi sửa soạn tụng Kinh Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai. Cô Hai Ngọc Diễm cùng con Chúc cắm ngũ hoa vào bình da rạn gồm bông điệp đỏ, bông hoàng điệp, bông trang hường, bông nở ngày tím, bông cẩm nhung trắng sọc tím. Trên cái chò ba chân là cái đĩa quả tử lớn gần bằng cái mâm thau đựng ngũ quả gồm có chuối, măng cầu xiêm, trái thơm tây, đào lộn hột, ổi xá ly. Đèn pha lê được thắp lên, nhang ngọc quế được đốt cháy lập lòe. Nghe tiếng bà chủ nhà tụng kinh, bà già Hiệp chỗi dậy súc miệng, rửa mặt và chải đầu để bước ra trung đường nghe kinh.

*

* *

Sáng hôm sau, cô Bảy Ngọc Nga lên trung đường thưa với ông bà Hương Giáo Giỏi:

-- Thưa ông bà, ngoại của cháu đã giảm bệnh. Ngoại biểu cháu lên đây xin phép ông bà cho hai bà cháu của cháu kiếu từ.

Ông Hương Giáo Giỏi đang nhâm nhi chén trà Liên Tâm, liền ngăn lại:

-- Bà ngoại của cháu chưa lợi sức. Xin cứ ở đây tinh dưỡng cho tới khi nào hoàn toàn bình phục hẳn hay.

Bà Hương Giáo Giỏi nói:

-- Cháu quên chuyện dạy học rồi sao? Cháu mà đi làm muộn thì uổng công ăn học của cháu, lại cực thân cực xác lắm cháu ôi!

Cô Hai Ngọc Diễm dụi dàng:

-- Em có nghe bác gái em nói đó không? Thôi thì cung kính bất như tuân lệnh.

Cô Bảy Ngọc Nga đành về khuyên bà già Hiệp ở nán lại Xóm Tre. Cô Hai Ngọc Diễm soạn mớ quần áo tươm tất cho cô Bảy. Còn bà Hương Giáo soạn mớ quần áo lành lặn cho bà già Hiệp. Hôm sau, khi mở rương ra để tìm chiếc áo túi màu hường cánh sen, cô Hai chợt thấy đôi bông tai bằng đồng nhận mặt hồ phách hơi cũ, liền chùi sáng để tặng cô Bảy kèm với chiếc áo túi. Ai dè khi cô Bảy đeo bông vào tai thì chất đồng biến thành vàng pha đồng sáng trưng, còn hồ phách giống như ngọc trường thọ tức là loại kim cương màu vàng như màu hoa trường thọ (jonquille), sáng chói hơn hoàng ngọc (topaze) thập phần.

Riêng cô Tư Ngọc Cơ một hôm mượn cố đi Xóm Tre để cho biết khách lạ, nhưng cốt gặp mặt cậu Ba Tấn Hên. Cô mang một chục xoài cát, một chai nước mắm Hòn, một mớ tôm trứng chấy, một ớ cá bóng trứng kho tiêu để làm quà tía má chòng tương lai của mình. Cô cũng không quên biếu cô Bảy Ngọc Nga chiếc áo xuyên tím, chiếc quần cẩm cuốn đen và một chiếc vòng bánh ú bằng đồng gọi là lễ sơ kiến. Chu choa ơi, chiếc vòng khi lồng vào cườm tay mặt cô Bảy rồi thì màu đồng đỏ trở thành màu vàng diệp lông lánh. Những hình bánh ú (hình Kim Tự Tháp) chạm trên mặt đồng thì sáng hơn vàng chảy lỏng, đẹp không bút mực nào tả xiết. Ai cũng lấy làm lạ.

Cô Tư Ngọc Cơ không đẹp lắm, nhưng rất cao sang quý phái và thiệt có duyên, lại khéo trang điểm. Cô mặc chiếc áo dài bằng hàng Thượng Hải màu gạch tôm thêu những chùm nho trái tím lá xanh, quần cẩm nhung đen, chơn đi giày nhung tím thêu cườm ngũ sắc. Tai cô đeo bông nhận mặt kim cương, cổ cô đeo xâu chuỗi trân châu gồm ba vòng. Hai cườm tay cô lồng cặp vòng cẩm thạch xanh lật lia. Hai ngón tay trở cô đeo hai chiếc cà rá cần một hạt trân châu và một hạt huyền châu, hạt nào cũng cỡ trái trứng cá. Mặt cô giồi phấn sương sương, môi cô tô son màu hường hạt lựu phơn phớt, mày cô tỉa mỏng và cong vòng, móng tay và móng chun cô phết lớp sơn màu huyết bồ câu bóng lộn.

Cô Hai Ngọc Diễm muốn cho em trai và bạn của mình có dịp tâm tình nhau nên sai cả hai đi hái chanh, hái khế, hái mận. Cô rủ cô Bảy Ngọc Nga xuống bếp phụ mình nấu nướng để có dịp chuyện trò với nhau. Chùng đúng ngọ, cơm canh được dọn trên chiếc bàn dài. Ngoài món cá bóng trứng kho mận và món tôm trứng chấy còn có món canh khoai mỡ nấu với tôm bóc vỏ, món cá rô mè chiên dầm nước nước mắm tỏi ớt, món đậu đũa xào gan heo. Cô sai con Chúc kêu cậu Ba và cô Tư về dùng cơm.

Cô Tư Ngọc Cơ ở chơi tại Xóm Tre nửa ngày. Khi cô ra về, bà Hương Giáo Giỏi gửi tặng ông bà sui mình hai hộp trà Ô Long, hai phong bánh in hiệu Huệ Phong, con khô cá mận (hầm đi) nặng hơn một ký, một cân dưa ngó sen, một hũ

đưa bồn bồn. Khi thắng Hi sắp cho xe rút chạy, cô Tư liếc qua cậu Út Tấn Giàu bảo cô Bảy Ngọc Nga:

-- Nè em, em nhỏ tuổi hơn chị Hai Ngọc Diễm và tui. Đã không biết nhau thì thôi, nay tui mình có dịp chuyện vãn tương đắc. Tui mình nên coi nhau như chị em trong nhà, thôi thì em nên gọi chị Hai và tui bằng chị và xưng em cho thân mật.

Cô Bảy Ngọc Nga, má đỏ hây hây, mắt long lanh ướt khi liếc qua cậu Út Tấn Giàu:

--Em xin vưng lời chị. Chị Hai dạy em rằng cung kính bất như tuân lệnh.

*

* *

Bà già Hiệp đã hoàn toàn bình phục. Bà xin dọn ở riêng để tị túc. Sẵn căn chòi giữ vườn ở cuối góc vườn, ông bà Hương Giáo Giới yêu cầu hai bà cháu ra ở tạm, lại còn tặng cho bà chiếc vạt tre, bàn ghế bằng gỗ tạp cùng mùng mền, chén đĩa, nồi niêu. Hương Hào Nghĩa thì tặng bà mười đồng để bà mua sắm vật dụng cần thiết.

Trước nhà có cây mít tàn rậm lá. Bên hông nhà là cái ao có lơ thơ vài khóm bông súng trái lá trên mặt nước, có thêm vài cụm bèo cánh tròn tròn xinh xinh.

Bà già Hiệp mỗi ngày quây gánh xôi cuốn bánh phồng ra bán ở Ngã Ba Trung Lương. Món xôi của bà có cái lạ hơn. Cũng là xôi nghệ được cuốn trong tấm bánh phồng ướt mềm nhờ ủ trong khăn nhúng nước mát, cũng có lớp đậu xanh tán nhuyễn trải lên xôi, cũng có rắc dừa nạo, đường cát mỡ gà, muối mè. Nhưng bà còn thêm vào đó một chút mỡ hành béo ngậy và vài ba miếng bánh dày lớn cỡ đồng xu, làm bằng bột gạo. Món điểm tâm này vừa ngon vừa không mắc lắm. Cho nên, mỗi sáng, chùng cỡ chín giờ ngoài là bà bán hết xôi.

Có dư giả chút đỉnh, bà già Hiệp sắm quần áo thêm cho cô Bảy Ngọc Nga: một chiếc áo dài bằng vải ba-tít (batiste) màu hường, ba cái quần vải xiêm, một cái áo bà ba bằng vải nền tím tươi in bông cúc trắng, một cái áo bà ba bằng vải trắng in bông đỏ lá xanh. Lại một điều, những cái áo mà cô Hai Ngọc Diễm và cô Tư Ngọc Cơ tặng tuy hơi cũ, màu hơi phai hoặc hơi lu, nhưng một khi được cô Bảy Ngọc Nga mặc vô thì trở nên mới mẻ, màu sắc tươi thắm khác thường. Còn quần áo do ngoại cô sắm thì vải sờ thô tháp trở nên mỏng mịn, lụa không ra lụa, hàng không ra hàng, vân, xuyên, nhiễu không ra vân, xuyên, nhiễu. Sợi chỉ dệt lóng lánh như kim tuyến và mượt mịn hơn tơ, bông hoa trên áo nổi cộm lên như thêu bằng những mũi chỉ tinh vi.

Cô Bảy Ngọc Nga nhờ chải chuốt tóc tai, nhờ ăn mặc lành lặn nên dung quang của cô sáng rỡ như trăng rằm. Vợ Hương Hào Nghĩa vốn ưa thọt thẹp,

vốn lắm mồm nhiều chuyện, bèn nói hành nói tỏi với mấy mẹ thèo lẻo trong xóm:

-- Chú Út Tấn Giàu ưa chơi bởi bặt mạng nên đi hỏi đám nào cũng bị đàng gái nạng ra hết. Túng thế, chú thím của chồng tui mới kiếm thú trôi sông lạc chợ, gốc tích mù mờ đem về nhà o bế để cưới cho thằng con út trời đánh thánh đâm của ông bà đó đạ.

Khi nghe Hương Hào Nghĩa cho biết rằng cô Bảy Ngọc Nga mỗi ngày sẽ qua nhà mình để dạy hai con Kim Lan và Kim Huệ học hành thì y thị nổi máu Hoạn Thư liền. Y thị xía xói chồng bằng giọng rít róng như xoáy vào đầu chồng:

-- Con đó có tướng lằng loàn trác nết, cặp mắt ướn rượt thấy mà hãi hùng. Còn mình tuy khù khờ mà lòng dạ lỏng lẻo. Nó mà lảng cháng vào đây là giở trò hồ mị để lẹo tẹo với mình sau lưng tui, rồi bòn rút hết của cải của tui. Tui muốn hai con Kim phải qua nhà nó học tốt hơn.

Hương Hào Nghĩa đành bỏ công bỏ tiền ra dựng thêm hai chái và trở thêm căn bếp cho ngôi nhà được rộng rãi hơn.

Từ đó, mỗi ngày hai buổi, Kim Lan và Kim Huệ mang tập vở qua nhà bà già Hiệp để học tập. Vợ Hương Hào Nghĩa tuy mồm miệng tía lia, nhưng lòng dạ thừa thớt. Thấy hai cô con gái của mình đọc sách trôi chảy, viết chữ đều nét và thẳng lối ngay hàng, lại còn bắt đầu biết thêu những môn dễ nên y thị thường qua viếng cô Bảy Ngọc Nga, thỉnh thoảng tặng cô một vài món ngon không mắc mỏ chi nhiều. Thấy hai món nữ trang của cô chói sáng khác thường, y thị mượn đeo thử thì đôi bông và chiếc vòng lu mờ ánh vàng nước ngọc để trở về loại vàng và loại ngọc rẻ tiền ngay. Cũng vậy, áo nào của cô Bảy mà lên mình y thị thì thứ nào hườn lại thứ nấy, bản chất vẫn y nguyên, trước sao sau vậy.

Riêng cậu Út Tấn Giỏi, từ khi thấy cô Bảy Ngọc Nga mận mòi óng ả nên ráo riết ve vãn cô, nói giọng đôi giọng ba để dụ dỗ cô vào con đường quấy. Cô vẫn tiếp chuyện với cậu thật vui vẻ, lễ độ, không bao giờ suồng sã lả lơi, sắc mặt vẫn điềm đạm.

Cậu Ba Tấn Hên khuyên can em:

-- Tía má giúp người hoạn nạn cốt gây ruộng phúc cho tụi mình. Nếu em ve vãn gái đồng trinh rồi bươm cho cô ta một cái bầu thì em chịu tội 10 phần, còn tía má phải lãnh 6 phần. Như vậy em còn mang thêm tội bất hiếu nữa.

Một hôm, bà già Hiệp đi ăn giỗ ở Đạo Ngạn, cậu Út Tấn Giàu xuống nhà bà để đê cô Bảy Ngọc Nga. Lúc đó, cô đang vo gạo ở sân nước gie ra ngoài mé ruộng, bên cạnh cái lu đựng nước lóng phèn. Cậu ồm ờ:

-- Cô Bảy hôm nay ăn cơm một mình, có buồn không? Đũa và guốc đều có cặp có đôi. Mai kia một nọ, bà ngoại cô lia trần, bộ cô tính ăn cơm một mình hoài hay sao?

Cô Bảy cười duyên dáng:

-- Ăn cơm với khách thì mắc công đơm cơm và xới cơm cho khách, lại còn gấp thức ăn cho khách nữa. Đó là gấp khách tử tế, còn gấp khách kỳ khôi thì còn bực mình đến đâu?

Cậu Út Tấn Giàu cười mơn:

-- Cô ăn nói dễ thương, thấy mà muốn hun...

Khi cô chống hông thòong chiếc gàu xuống bầu nước để rửa sạch sàn ván thì cậu Út Tấn Giàu vỗ đít cô một cái bốp rồi vừa đi mau ra sân vừa sàm sỡ:

-- Cái đít tròn vo coi ngon lành quá, thấy mà muốn cắn!

Vừa về tới nhà, cậu thấy bàn tay mình sưng vù, nghĩ chắc là mình bị trặc cườm tay nên cậu tìm ông thầy Tàu ngoài chợ Trung Lương để sửa gân cốt bị trẹo. Chưa tởn, cậu còn muốn sờ soạn, nắn bóp ngực cô Bảy. Dịp may đến. Một buổi sáng nọ, cậu dạo vườn, bắt gặp cô Bảy Ngọc Nga đang hái bông công chúa, một tay cô níu nhánh bông, còn tay nọ cô hái bông. Cậu liền thò hai tay bóp ngực cô rồi chạy biến vào nhà. Cô thiếu nữ nhìn theo, vẫn cười thiệt tươi, ánh mắt loang loáng đưa qua đưa lại. Nhưng vừa về tới buồng, cậu út bỗng nghe hai cánh tay mình đau thốn, cởi áo ra thì thấy hai cánh tay sưng vù và đỏ ửng. Cậu lại đi thầy Tàu, được thầy bó thuốc. Nhưng suốt ba ngày, hai cánh tay vẫn sưng, hành hạ cậu đau nhức dữ dội. Cậu tính đi thầy thuốc Tây ở ngoài tỉnh Mỹ Tho. Nhưng một trưa nọ, giữa lúc hai cậu Tấn và mọi phụ nữ trong nhà ngồi xúm xít quanh chiếc bàn dài để ăn món ốc len xào dừa, món ốc lác và ốc bươu luộc chấm nước mắm gừng sả thì cô Bảy Ngọc Nga đem một chục măng cầu dai tới biếu. Đợi lúc bà Hương Giáo Giỏi lên trung đường tiếp khách tới viếng, cô đưa cho cô Hai Ngọc Diễm một phong bao đỏ, nói:

-- Ngoại em nghe nói cậu út với tay hái vú sữa nên bị boong gân. Chèn ơi, vú sữa hiện giờ hãy non, cậu hái làm chi không biết! Sao không đợi vú sữa chín vừa ngọt vừa mềm hăng hái, hả cậu? Còn đây là gói thuốc tán do ngoại em tặng cậu có thể trị bệnh sưng tay cho cậu.

Cô cười hăng hắc, bắt qua chuyện khác. Tối hôm đó, cậu Út Tấn Giàu uống trọn gói thuốc thì sáng hôm sau hai cánh tay cậu hết sưng, có thể co duỗi được. Từ đó, cậu hết xà quần theo cô Bảy, thay đổi thái độ và ngôn ngữ mỗi khi chạm mặt cô. Cô Hai Ngọc Diễm thắc mắc:

-- Ủa la! Sao lóng rày thằng út hết suồng sã với con Bảy và cũng không có xun xoe ve vãn con nọ vậy kia?

Cậu Ba Tấn Hên đoán:

-- Chắc nó yêu thương thành thiệt cô nọ nên nó tỏ ra lễ độ với cô chứ gì?

Quả vậy, cậu Út Tấn Giàu vừa kính nể vừa say mê cô Bảy Ngọc Nga. Hai cánh tay cậu vừa cử động được thì trái tim cậu bắt đầu chứa cái bệnh tương tư nên cậu biếng ăn kém ngủ. Cô Bảy Ngọc Nga gặp cậu vẫn chào hỏi niềm nở. Và

một hôm, cậu đang nằm vùi, tỉnh không ra tỉnh, mê cũng không ra mê, cứ chập chà chập chờn thì cô nhét một tờ giấy qua khe cửa buồng cậu. Thơ rằng:

NHẪN NHỬ

Hồi trang mỹ mạo, khách phong lưu
Xót ngọc thương hương chớ hận cừ
Giữa lũ điều hâu, gìn phạm ền
Trong bày lang sói, giữ thân hươu
Luôn nhìn về hướng gương trinh liệt
Nên vượt ra vòng bẫy kế mưu
Giữ phẩm tuyết băng riêng phạm mỏng
Thói thường: cần trọng tác vô ưu.

Cô Hai Ngọc Diễm muốn tác hiệp cô Bảy Ngọc Nga cho cậu Út Tấn Giàu. Ông Hương Giáo Giỏi do dự:

-- Để thủng thẳng coi sao. Con nhỏ đó giỏi giẩn, lại ăn nói bả buôi, nhưng mình chưa biết căn cội của họ thì tác hiệp sao được?

Cậu Ba Tấn Hên khuyên:

-- Hồi mới về đây, họ đâu có giấu gốc gác bản cùng của họ. Cô Bảy nết na, có tướng vượng phu ích tử. Thành út nhà mình một khi lập gia đình với cổ là sẽ nghe lời cổ để chí thú mần ăn, tạo dựng cơ nghiệp mấy hồi.

Bà Hương Giáo Giỏi nói:

-- Con Bảy như chim loan, chim hoàng sanh trong ổ quạ. Xin ông nên nghe lời thằng Ba.

*

* *

Bên ông bà Cai Tổng Tập nhờ ông Hương Chủ Thạnh đến Xóm Tre nhắc đi nhắc lại lời cầu hôn. Cậu Út Tấn Giàu sau mấy lần dò hỏi và điều tra cách ăn ở cùng cách cư xử của gia đình ông Cai Tổng Tập đối với những người mà họ tiếp xúc, liền cho tía má mình biết:

-- Ông Bà Cai Tổng hà tiện, vắt cổ chày ra nước và đối xử tệ bạc đối với kẻ dưới tay họ. Còn cậu Tú Tài Hơn thuộc thú con phá cửa; ảnh có con rơi con rớt ba bốn đứa gì đó. nh đã cưới một cô vợ vốn con nhà giàu ở Chợ Đệm. Nhưng cô ta bị chồng lạnh nhạt, lại còn bị cha mẹ chồng hà khắc nên bỏ trốn lên Biển Hồ xứ Cao Mên, sau đó cổ kết hôn với một thằng Tây chủ vừa khô vừa cá giàu lắm.

Ông bà Hương Giáo Giỏi nghe vậy hồi ôi, ngồi trơ một đống. Cô Hai Ngọc Diễm dụ dàng:

-- Thừa tía má, nhà mình lấy nhưn đức làm gốc. Thà con ở vậy suốt đời, chớ nhào vô gia đình đó làm dâu sao đượ?

Cậu Ba Tấn Hên phụ họa:

-- Chị Hai mà lấy thú chồng đức mỏng nghiệp dày thì sẽ đẻ một lữ con chẳng

ra gì. Đó là những linh hồn mang nặng ác nghiệp xúm lai đầu thai làm con, chớ không phải con tiên con thánh đầu thai đâu?

Lúc đó, có bà già Hiệp đến chơi. Nghe qua tự sự, bà nhìn cô Hai Ngọc Diệm lom lom rồi bảo ông bà Hương Giáo Giải:

-- Thừa ông bà, cô Hai tuy không có huê dung nguyệt mạo, nhưng đâu có thiếu từ tâm cùng oai đức? Tui vốn biết khoa tướng số và khoa nham độn. Theo tui biết thì Tú Tài Hơn là giai ngẫu của cổ đó. Khi cổ về làm dâu ông bà Cai Tổng Tập rồi thì cổ sẽ được chồng thương yêu, sẽ cải hóa tía má chồng.

Ông Hương Giáo Giải tức cười:

-- Bà nói vậy thì sao không làm thầy bói để độ nhựt? Đàng này, bà lại đi bán xôi làm chi cho cực khổ?

Bà già Hiệp cười:

-- Tui là Phật tử thuần thành, hành nghề bói toán sao đượ? Nhưng vì thọ ơn ông bà và cảm cảnh đơn chiếc của cô Hai, tui mới thầy lay để tìm cách giúp cổ. Ông bà mình ưa nói: Mặt rỗ còn có khi li / Tay em cán vá, mụ nội em trì cũng không ra. Nhưng đối với tui, mặt rỗ hay tay cán vá mà nhằm nhò chi?

Bà sai cô Bảy Ngọc Nga về nhà lấy chai rượu thuốc pha phẩm hương và hũ thuốc cao màu trắng đục như mỡ đặc. Bà dặn cô Hai Ngọc Diệm tối hôm đó xúc một chút thuốc cao lên mặt, rồi sau đó vừa uống rượu pha phẩm hương vừa xúc thuốc cao.

Ngày hôm sau, khi rửa mặt xong, cô Hai Ngọc Diệm soi kiếng, thấy những vết rỗ hoa mè biến mất. Nhưng da mặt cô không mỏng mịn, môi và nướu răng cô hầy còn xám xịt, trông mặt cô vẫn không long lanh, ánh mắt cô vẫn lơ lơ mệ mội...

Dù sao, cả nhà đều mừng rỡ, cho rằng bà già Hiệp là thần y biết chế biến thánh dược để hoá cải dung nhan.

Sau một tuần lễ uống rượu thuốc và xúc thuốc cao, cô Hai Ngọc Diệm có một khuôn mặt sáng rỡ như trăng rằm, da mặt tuy ngăm đen nhưng mỏng mịn như da trẻ sơ sanh. Sắc hồng hào chiếu rạng ngời trên dung nhan đổi mới. Môi và nướu răng cô cùng lòng bàn tay và gót chơn cô cũng có sắc hương tươi ời là tươi!

Vợ Hương Hào Nghĩa thấy rượu còn nửa chai, thuốc dán chỉ với một phần ba hũ, liền năn nỉ cô Hai Ngọc Diệm:

-- Bây giờ cô xinh lịch như tiên nga chốn non Bồng. Xin cho tôi phần rượu

và phần thuốc cao còn lại để tui hoán cải dung nhan lu lít ố mờ của tui. Chồng tui tuy không nói ra, nhưng chắc ảnh không thú vị gì mà phải ôm ấp con vợ sút kém bóng sắc như tui.

Cô Hai Ngọc Diễm sẵn lòng chiều theo ý người chị dâu họ ó dâm của mình. Nhưng khi rượu và thuốc cao hết sạch, dung mạo của y thị vẫn không thay đổi. Bà Già Hiệp khuyên:

-- Số của thím không thể làm trang quốc sắc được. Cái vinh diệu đó dành cho hai con Kim sau này. Tuy nhiên, nếu thím siêng chăm tụng Kinh Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai và y theo kinh mà tu tâm sửa tánh thì thím sẽ có một thú nhan sắc mặn mòi và sáng sủa hơn.

Vợ Hương Hào Nghĩa răm rắp tuân lời bà già Hiệp. Từ đó y thị bớt cái miệng thiên tai thủy ách, không dùng cái lưỡi đôi chiều độc hại nữa. Dần dần bầu tâm cảnh y thị sáng lầu lầu nên sắc mặt y thị rạng rỡ như trăng rằm trung thu nên được chồng cưng chiều. Y thị lại sanh cho chồng một thằng con trai bụ bẫm nữa. Song đó là chuyện về sau.

Ông bà Hương Giáo Giỏi bằng lòng cho ông bà Cai Tổng Tập, ông Hương Chủ Thạnh cùng Tú Tài Hờn đến viếng nhà. Bà Hương Giáo Giỏi có nhắn ông bà Hương Quán Mẹo cùng cô Tư Ngọc Cơ tới chơi hôm đó.

Bà già Hiệp dặn cô Tư Ngọc Cơ:

-- Cô Hai nhà này không thạo khoa trang điểm, vậy nhờ cô tô hồng chuốc lục dùm cổ.

Bà dạy qua cô Hai Ngọc Diễm:

-- Nè cô, cô chớ sợ ông bà Cai Tổng Tập. Họ dẫu có ó dâm trật búa cách chi cũng phải khuất phục trước một kẻ có cái oai đức tích tụ từ bao kiếp trước của cô. Còn cậu Tú Tài Hờn dù có tham dâm háo sắc cách mấy cũng phải yêu dấu một kẻ đoan trang và nghiêm chỉnh như cô mà dẹp bỏ chuyện bướm ong trăng gió ngoài mái nhà mình. Để rồi cô coi.

Bà già Hiệp và cô Bảy Ngọc Nga lãnh phần đi chợ và nấu nướng. Bà đón được cá biển từ Gò Công chở qua nên bà làm món cá nhám hấp thoa mỡ hành để cuốn bánh tráng, rau sống và chấm mắm nêm. Món thứ hai là cá khoai chưng với kim châm, nắm mè, gừng xắt chỉ, tương hột và thịt bằm nhuyễn. Món thứ ba là cá đuối xào cải rổ. Ngoài ra còn món chạo nướng mía, món gà hấp muối, món lòng gà xào ướp hương.

Cô Hai Ngọc Diễm làm sẵn các món bánh để ăn tráng miệng: bánh xúng tai oằn như bông huệ năm cánh vừa xộp như bông đá vừa trắng phau phau, lớn cỡ cườm tay. Món bánh men trắng bắt bông đường hình chùm nho tím với vôi và lá xanh. Món bánh đông sương của người Huế bằng sương sa trong vắt in vân xanh, vân đỏ, vân tím, vân lục, vân vàng. Món bánh phục linh trắng như giò

phần nổi hình bông cúc, bông mai, bông mẫu đơn. Món bánh lá dứa trắng phau như kết bằng reng thêu. Những thứ bánh này vừa đẹp mắt vừa ngon miệng nữa.

Cô Tư Ngọc Cơ chải đầu và giồi phấn thoa son cho cô Hai, nhưng không biết làm cách sơn móng tay móng chơn cho bạn. Cô Bảy Ngọc Nga sau khi phụ bếp cho bà ngoại cô xong, về nhà lấy chiếc hộp gỗ trầm hương rồi bước vào buồng cô Hai Ngọc Diễm. Thấy cái búi tóc của cô Hai tuy có có khéo, nhưng không hợp theo trào lưu trang điểm kim thời nên cô bảo cô Tư Ngọc Cơ:

--Tóc chị Hai hơi cứng, dễ chải đầu phùng. Để em làm thử coi.

Cô Bảy mở hộp trầm hương lôi ra hai lọ thuốc sơn móng tay màu hường, một mớ kẹp tóc và hai chiếc lược đồi mồi dùng cài mép óc, trên sống lưng mỗi chiếc có gắn một hàng trân châu. Cô thoa một chút dầu sáp ở phần tóc trên đầu cô Hai rồi nhấn ba lượt sóng thiệt khéo. Cô không bôi dầu lèo hình cái bánh tiêu tròn dẹp dẹp đâu. Cô cuốn tóc theo kiểu tay rế như tóc mấy bà Đàm, rồi giắt lược đồi mồi trên hai mép tóc. Xong, cô thoa móng tay và móng chơn cho cô Hai, lớp sơn thiệt mỏng, thiệt đều chớ không lợn cợn, khéo ời là khéo!

Cô Hai Ngọc Diễm lấy làm lạ:

-- Ủa, em học nghề trang điểm hồi nào vậy?

Cô Bảy Ngọc Nga cười:

-- Thưa chị, có một thuở em làm nghề quét dọn cho một mỹ viện ở Sài Gòn nên em học lóm nghề này.

Cô Tư Ngọc Cơ thắc mắc:

-- Em mua hộp gỗ trầm hương và thuốc sơn móng tay hồi nào?

Cô Bảy Ngọc Nga bảo:

--Hộp gỗ này của má em để lại. Còn hai lọ thuốc sơn móng tay này do ngoại em mua hôm qua để hôm nay dùng cho chị Hai.

Khi bùng nước mời khách, cô Hai Ngọc Diễm mặc áo dài bằng nhung hường, quần sa-teng tuyết nhung đen, đeo một sừ bộ kim cương gồm bông tai, giầy chuyên bướm, vòng tay, cà-rá, trâm gài chéo áo, mỗi hột kim cương lớn trầu trầu, chiếu nước trắng tím sáng ngời.

Phía sau bức màn trúc, cô Tư Ngọc Cơ, cô Bảy Ngọc Nga cùng vợ Hương Hào Nghĩa cùng hai cô tớ gái xúm xít nhìn cô Hai Ngọc Diễm và Tú Tài Hơn. Chàng cao lớn, vóc thanh cảnh, mặt thanh tú. Bộ complet màu xám trân châu, chiếc cà vạt đen in nút chuồn màu xanh da trời, đôi giầy đen đánh bóng lóc sao làm cho chàng càng đẹp trai hơn, trội hơn hai cậu Tấn vài phân.

Vợ Hương Hào Nghĩa trầm trồ:

-- Cậu Hơn đẹp trai như vậy, cô Hai nhà mình mắc công giữ chồng.

Cô Tư Ngọc Cơ bảo:

-- Chị Hai em bây giờ đẹp như phụng múa loan xòe.

Cô Bảy Ngọc Nga bắt bẻ:

-- Chị Hai thùy mì đoan trang, chớ có ồng ọ, uốn éo như phụng múa loan xòe đầu.

Cô Tư Ngọc Cơ cười:

-- Đó chỉ là cách ví von cái đẹp của phụ nữ vậy thôi!

Trong bữa ăn, ông bà Cai Tổng Tập hết lời khen ngợi cô Hai Ngọc Diễm. Tú Tài Diệp Phước Hơn cứ nhìn cô chúm chím cười hoài, cặp mắt long lanh tình tứ. Ông Cai Tổng Tập vui vẻ:

-- Thưa anh chị Hương Giáo, vợ chồng tui thường nghe dân chúng quanh vùng chỉ khen cháu Hai đây giữ gìn tứ đức đều vuông tròn, vẹn vẻ, nhưng lại thiếu bóng sắc. Ngờ đâu lời đồn thất thiệt, nên thằng con trai tui tui cứ dục dặc hoài. Nay, tui chắc nó không lộn nài bẻ ống để tấn hành chuyện kết tóc se tơ với cháu Hai đây.

Bà Cai Tổng Tập khẩn khoản:

-- Vậy thì xin anh chị mau mau tác hiệp cho hai trẻ nên vợ nên chồng để tui có cháu nội bông. Thiệt tình, vừa thấy con Hai sao tui thương nó quá !

Tú Tài Hơn khiêm nhượng:

-- Thưa Hai bác Hương Giáo, thưa bác Hương Chủ, thưa tía má, con chỉ sợ cô Hai chê con luông tuông, chớ riêng phần con thì tía má định phân duyên nợ con ra sao, con đâu dám cãi.

Ông Hương Chủ Thạnh xen vào:

-- Cuộc hôn nhân này tốt lắm đa. Cháu Tú lớn hơn cháu Hai một tuổi. Cổ nhân thường nói : Nhứt gái lớn hai, nhì trai lớn một.

Ông Hương Giáo Giỏi hơn hờ:

--Để vợ chồng tui coi ngày làm đám hỏi và ngày cưới.

Trước khi ra về, Tú Tài Hơn bảo cô Hai Ngọc Diễm:

-- Từ đây cho tới ngày đám cưới, anh sẽ qua đây trước viếng hai bác, sau là mong được ăn món ngon vật lạ do em làm.

Cậu Út Tấn Giàu bắt bẻ:

-- Bộ anh qua đây chỉ nghĩ tới món ngon vật lạ do chị em làm thôi sao ?

Tú Tài Hơn cười hề hề:

-- Đó là chỉ là một cách nói. Anh nói vậy mà không phải vậy, út à.

Hôm sau, ông bà Hương Giáo Giỏi mời bà già Hiệp lên chơi, và ngõ ý cưới cô Bảy Ngọc Nga cho cậu Út Tấn Giàu. Bà già Hiệp cảm động:

-- Được vậy thì còn gì bằng. Gả nó vào chỗ tử tế như gia đình ông bà là tui làm tròn lời ủy thác của má nó và của chồng tui. Rồi đây, con cháu ngoại tui sẽ làm cho cậu út sửa tánh thay nết, dựng nên cơ nghiệp chẳng thua cậu Ba nhà này.

Tin vui tới tai cô Tư Ngọc Cơ. Cô liền mua một xấp lụa cẩm vân màu huỳnh yến để tặng cô Bảy Ngọc Cơ. Cô vui vẻ bảo:

-- Rồi đây, chị sẽ về Xóm Tre thay thế chị Hai. Chị em mình sẽ được sum họp dưới một mái nhà.

*

* *

Từ đó, Tú Tài Hôn cứ lui tới Xóm Tre Luôn. Ông bà Hương Giáo Giỏi định Tết Đoan Ngọ sẽ cho làm lễ hỏi, còn Tết Trùng Dương sẽ làm lễ cưới.

Tú Tài Hôn cứ qua thăm viếng nhạc gia và cô vợ tương lai của mình luôn. Cô Hai Ngọc Diễm được cùng đi dạo với chàng trong vườn, được nhiều dịp tâm sự với chàng. Cô thỏ thẻ:

-- Kỳ lạ ! Chỉ gặp anh lần đầu mà em tưởng chừng gặp ở đâu lâu lắm, mà lại gặp nhiều lần mới kỳ.

Tú Tài Hôn hun cô thiệt nồng, bảo:

-- Thì hai ta đã từng gặp nhau hồi tiền kiếp, em không nghĩ đến chuyện ấy hay sao? Biết đâu đôi ta đã từng làm vợ chồng với nhau trong hàng chục kiếp cũng không biết chừng.

Chàng lại bảo:

-- Thề có quỷ thần ở cuộc đất Định Tường này và thề hai vị thần hai bên vai vác chúng giám. Khi chưa gặp em, cách đây hai tháng, anh nằm chiêm bao thấy một con chồn lồn vờn trước mắt anh, anh đuổi theo nó, nó chạy tới bên một mỹ nữ như giống hệt em. Cô ta xưng là Hai Ngọc Diễm. Luôn bảy đêm liền, anh nằm chiêm bao thấy y như vậy. Tối chừng gặp mặt em, anh giật mình vì thấy em giống hệt người trong mộng. Vậy có kỳ không?

Cậu Út Tấn Giàu từ khi đính hôn với cô Bảy Ngọc Nga rồi thì được cô cho phép gần gũi, vuốt ve, hun hít. Nhưng mỗi khi cậu đi xa hơn thì cô dùng lời nghiêm trang khuyên nhủ nên cậu càng thêm nể trọng cô lắm. Trong lúc chờ đợi ngày đám cưới, cậu út nôn nóng thấy rõ. Cậu than với cô Bảy Ngọc Nga :

Em tui như mật trong chai

Tui như con kiến bên ngoài ngoá vô

Hễ gặp lúc rảnh rang, bà già Hiệp dạy ba cô Ngọc luôn cả vợ Hương Hào Nghĩa bí thuật nịch ái chồng, chỉ cách giao hợp làm sao mà vợ lẫn chồng giữ gìn sức khỏe để trẻ lâu.

Ông bà Cai Tổng Tập tặng sinh lễ cho cô Hai Ngọc Diễm rất hậu: một cặp vòng cẩm thạch xanh lá liễu non, một đôi bông tai cẩn kim cương 5 ly rưỡi, một xâu chuỗi huyết ngọc (cẩm thạch đỏ), một cặp vòng tay chạm bát bửu bằng

vàng, một cây kiềng vàng chạm nặng một lượng, một cặp cà rá cần hột xa-phia, một cái trâm iắt búi tóc hình trăng khuyết cần 9 hột kim cương, mỗi hột 3 ly.

Ông bà Hương Giáo Giới tặng sinh lễ cho cô Bảy Ngọc Nga kém hơn, toàn là bằng vàng, trừ cặp bông tai cần hột xoàn 5 ly và cặp cà rá cần ngọc điệp (loại ngọc trong vắt như pha lê bên trong có những chấm xanh, đỏ, tím, lục vàng).

Đám cưới cậu Ba Tấn Hên và đám cưới cô Hai Ngọc Diễm được cử hành trong năm đầu. Còn đám cưới của cậu Út Tấn Giàu được cử hành năm sau, vào Tết Nguyên Tiêu.

Cô Hai Ngọc Diễm về làm dâu ông bà Cai Tổng Tập thì được chồng yêu, cha mẹ chồng quý mến. Cô đảm đang, lo liệu đầu đó châu báu. Cô lại tìm mấy 4 đứa con rơi của chồng (2 trai, 2 gái) về nuôi và thường liên lạc với mẹ và bên ngoại của chúng. Mỗi kỳ hè cô cho phép chúng về thăm mẹ hoặc quê ngoại của chúng.

Cô cũng yêu chúng chẳng khác gì con do chính cô đẻ ra. Dù hãy còn son sẻ, nhưng cô không buồn và cô thường bảo chồng:

-- Trời đã cho em 4 đứa con rồi đó. Em đâu cần đẻ thêm làm gì.

Tú Tài Hên lo việc ruộng nương, vườn tược cùng huê lợi. Thấy chàng còn nhiều thời giờ, cô Hai Ngọc Diễm khuyên chàng viết những tác phẩm văn chương gồm truyện dài, truyện ngắn, tập thơ, biên khảo... Chàng làm chơi mà ăn thiệt, lợi tức còn hơn là lương thầy giáo dạy lớp nhứt.

Rảnh rang, Tú Tài Hên dắt vợ về Xóm Tre thăm nhạc gia.

Cô Tư Ngọc Cơ và cô Bảy Ngọc Nga rất hòa thuận với nhau. Cô Tư coi bà già Hiệp chẳng khác nào bà ngoại ruột của mình. Về đường tử tức, hai cô giống mẹ chồng, chỉ đẻ một cô con gái đầu lòng và hai cậu con trai kế rồi nín đẻ luôn.

Kim Liên, Kim Huệ càng lớn lên càng thập phần kiêu diễm, tiếp tục học hành ở trường Le Myre de Vilers ngoài chợ Mỹ Tho, về sau thi đậu bằng Thành Chung. Cả hai nhờ vợ chồng cô Hai Ngọc Diễm làm mai mà lấy được chồng chẳng những có khoa danh mà thuộc vào hàng thế gia vọng tộc.

Riêng bà già Hiệp, từ khi cô Bảy Ngọc Nga đính hôn với cậu Út Tấn Giàu thì bà ăn chay trường, tu theo pháp môn Tịnh Độ. Bà vẫn ở trong ngôi nhà lá ở cuối vườn. Nhưng bà không bán xôi mà ở nhà bào chế vài loại thuốc trị bệnh thông thường để độ nhứt. Cậu Út Tấn Giàu đối xử với bà rất kính trọng, vẫn để cho vợ có rộng thời giờ săn sóc bà.

Rồi một hôm, bà già Hiệp ngã bệnh. Cô Bảy Ngọc Nga túc trực ở nhà lá cuối vườn để tiện việc săn sóc bà. Bà cho mời ông bà Hương Giáo Giới đến bên giường bệnh, bảo vợ chồng cậu Út Tấn Giàu ra ngoài cho bà trời trần vài lời với gia chủ:

-- Thưa ông bà, tui có thọ cái ơn lớn đối với ông Tám Vĩnh, tức là tía của ông

Hương Chủ đó. Nguyên tui là con chồn tinh tu luyện gần 100 năm sắp biến hóa thành người. Khi ông Tám cất nhà này, tui từ bụi rậm chui ra, rũi gặp con chó Phèn chụp được. May nhờ ông Tám can thiệp mà tui thoát móng vuốt chó dữ. Ông Tám còn sai người tố trai là Bảy Hiệp săn sóc tui, nên tui được bình phục. Hai năm sau, Bảy Hiệp về Bình Đông cưới vợ và săn sóc cha mẹ ảnh. Rồi trong vòng 3 năm, cha mẹ ảnh và vợ ảnh lần lượt qua đời. Lúc đó, tui có thể biến hóa được thành người, nên tình nguyện làm vợ ảnh và săn sóc đứa con gái mồ côi của ảnh. Con gái ảnh lớn lên bị tình phụ mà thác sớm. Tui săn sóc đứa cháu ngoại của ảnh tức là con Bảy Ngọc Nga đây. Khi chồng tui chết, tui nghĩ đến việc trả ơn ông Tám Vĩnh, nhưng ông Tám qua đời từ lâu. Cho nên tui có ý định giúp cô Hai và cậu út thành gia thất. Thấy Tú Tài Hơn do dự, không chịu đi coi mắt cô Hai, tui tạo giác chiêm bao để cậu Tú gặp gỡ cô Hai khi cổ được hoán cải dung nhan thành trang bóng sắc. Nhưng tui giấu con Bảy cái cốt chồn tinh của mình. Nó ở gần tui nên thọ khí chồn tinh ở chỗ thông minh lanh lợi. Nó thọ hưởng luôn cái đức tánh trung hậu, tốt lành của ông ngoại nó và má nó. Cho nên nó trở nên trang thực nữ tuy ít học, nhưng rất xuất sắc trong việc nội trợ, giao tế, mưu sinh. Nay, số phần tui sắp mãn. Tui vốn tu tiên trước khi trở thành Phật tử, có thể kéo dài mạng sống được trên một ngàn năm. Nhưng các bậc thiên tiên lần địa tiên đâu có được trường sanh, nhưng không thể được bất tử nên thà tui bỏ xác chồn trong chốc nữa đây để thác sanh vào cõi Tịnh Độ, ở đó tui cố gắng tu hành thêm cho tới khi thành Phật quả. Vậy khi tui chết đi, xác tui huồn lại xác hồ ly, sẽ làm mọi người trong nhà kinh sợ. Vậy ông bà hãy dán đạo bùa này lên mặt tui, tụng cho tui bảy biến VãngSanh Tịnh Độ Đà-la-ni thì tui giữ nguyên xác bà già như cũ.

Sau khi đưa lá bùa cho ông bà Hương Giao Giỏi, bà già Hiệp trút hơi thở cuối cùng, xác chồn hiện ra. Ông bà Hương Giáo Giỏi dán lá bùa lên mặt chồn, rồi đọc 7 biến thần chú. Tức thì xác bà già Hiệp lại tái hiện. Cả hai bước ra ngoài, kêu mọi người trong nhà vào nhìn mặt bà già Hiệp lần cuối trước khi tẩn liệm cho bà. Vợ chồng cậu Út Tấn Giàu ôm xác bà, khóc thảm thiết làm bà con và chòm xóm không sao cầm được nước mắt.

Việc bí mật của bà già Hiệp không bao giờ bị tiết lộ. Nó theo ông bà Hương Giáo Giỏi chôn kín trong mồ của họ khi họ lần lượt qua đời.